

MANTANA 11

Občasník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 11, číslo 11

listopad 2008

ÚVODNÍK

Jedno malé poohlédnutí

Jednou se mě někdo zeptal, které je moje nejoblíbenější místo, kam nejraději jezdím. Něco jsem mu odpověděl a on na to: jo, tam je to hezký. Jenže mi to nedalo a začal jsem nad tím více přemýšlet. Kde to mám vlastně nejraději? Těžko se na to odpovídá. Míst, kam se rád vrátím, je spousta. Ke každému mám jiný vztah a jiné vzpomínky. Důležité jsou zážitky, které jsem tam zažil a lidi, se kterými tam jezdím.

Mám rád údolí Ohře. Tam jsem chodil již jako malý kluk. V létě se koupat v řece, v zimě se klouzat, když zamrzla. Tam jsem si poprvé všimnul, že se nad řekou vypínají skalní masivy a tam jsem poprvé dostal chuť na ně vylézt. Takže toto místo mám spojené se svými začátky. Později jsem tudy chodil pěšky do Perštejna do skal nebo jezdil na kole. Když jsem trénoval na nějaké kopce, běhal jsem právě tudy. Stále kolem „mých“ skal.

Mám rád pískovcové oblasti Saska, kde jsem letos strávil téměř každý víkend. Atmosféra v těchto skalách je neopakovatelná a dá se podle mě zažít jen tam. Tradice, která se v těchto končinách ještě udržuje, je jedinečná. Tady jsem prožil letos nejkrásnější chvíle. Chvíle, kdy jsem se vysoko nad kruhem potil a bojoval. Chvíle, kdy jsem spokojeně seděl na vrcholu nějaké věže a užíval si ten báječný pocit po vylezení krásné cesty. Ale hlavně chvíle strávené s lidmi, které mám rád, a se kterými je mi dobře. Právě skály jsou ta místa, kde atmosféru dělají hlavně ti lidé, se kterými zde trávím čas.

Uplynulá lezecká sezóna pro mě byla jedinečná, a proto bych chtěl poděkovat všem mým kamarádům, kteří se mnou podnikali moje někdy bláznivé plány, vydrželi to se mnou ve skalách a byla s nimi vždy pohoda.

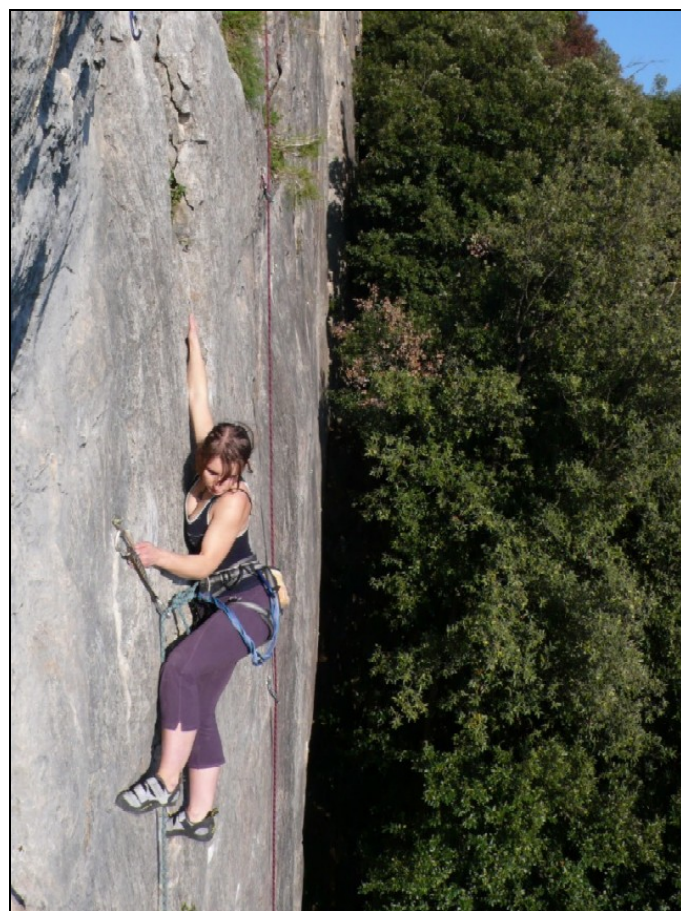
Už sprádám plány na příští rok, tak se těšte. Rád bych se třeba podíval do Saska ☺

Pája

Říjnové svátky v Arcu

24.-28.10.2008

Jířa Šťastný

Prodloužený říjnový víkend využíváme opět k výletu do Arca, protože loňský zájezd se nám moc líbil. Sestavu dáváme dohromady tradičně na poslední chvíli, jelikož tři dny před odjezdem si Deiva zlomila kotník. Nakonec jedeme ve složení Pája, Ludva, Hanka, Petr z Děčína a já.

Vyrážíme v pátek 24.10.2008 večer, střídáme se v řízení a kolem čtvrté hodiny ranní přijíždíme do oblíbeného piknikáče v Lomaso, kde uleháme k spánku. Kolem deváté nás budí Jarda Zetek, který sem přijel s jinou partou večer a spal kousek dál. Moc se

nám ještě vstávat nechce, ale z mlhy již vykukují okolní stěny a navíc začíná svítit sluníčko, takže nám to nedá. Po snídani jdeme lézt do okolních sektorů. Ve stínu je příjemná teplota na tričko, ale když se do stěn opře naplno sluníčko, už to na lezení moc není – teploměr ukazuje 43°C. Dáváme ještě několik cest ve stínu a pak se vracíme zpět do piknikáče na večeři. Po ní poměrně brzy uleháme, znaveni včerejší noční jízdou.

V neděli přejíždíme do sektoru La Gola, kde se rozlézáme na lehčích cestách v levé části, které jsou sice krásné, ale dost okluzané. Přichází stále více lidí, většinou Čechů a tak raději odcházíme více vpravo k jeskyni. Trochu fouká vítr a ve stínu je tím pádem poměrně chladno, raději balíme a přecházíme do sektoru úplně vpravo, kde jsou cesty na sluníčku. Struktura skal je tu poněkud zvláštní, většina chytů jsou totiž bočáky. I tady je celkem nabito a opět je nejvíce slyšet čeština. Ze shora je krásný výhled na jezero se zámekem, jen se vždy před spuštěním nezapomenout rozhlédnout. Na sluníčku je opět krásně teplo, přejíždíme tedy na Gardu a užíváme si babí léto. Potom se přesouváme do Arca, procházíme se centrem a u kostela si dáváme pizzu. Večer se ale vracíme zpět do

piknikáče, protože na zítra není moc dobrá předpověď.

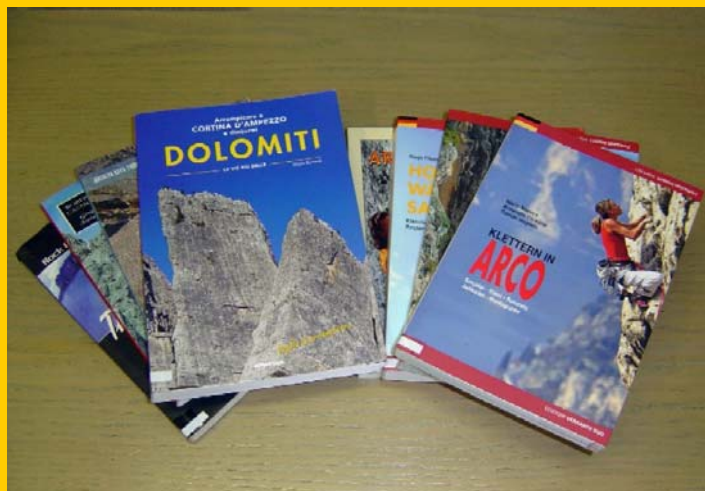

Pondělní ráno je zatažené, což by mohlo být ideální pro lezení na slunečních plotnách, ale nesmí pršet. Riskujeme to a přejíždíme do Pietramurata. Na parkovišti je asi 15 aut, z toho naprostá většina českých. Ve většině cest je několik skupin lezců a všude je slyšet jenom čeština. Já s Ludvou nastupuji do cesty Via Gabri-Camilla, dlouhé 360 m, Pája s Hankou volí Via Luna 85, dlouhou 500 m. Před námi je sice jedna dvojka, ale už jsou docela vysoko, takže bychom si neměli překážet. Hned za námi nastupuje kluk s holkou, ale po pár délkách jim utíkáme a po zbytek cesty už jsme na štandech sami. Po nebi se honí nehezské mraky, trochu se bojím, že bude pršet. Když kolem nás ale proletí už třetí base jumper, říkám si, že to s tím počasím nebude zas tak špatné. Odpoledne dolézáme v pohodě na vrchol stěny, svačíme a sestupuje zpátky dolů pro věci a pak na parkoviště, kde už na nás čeká Petr. Ten byl dnes jezdit na kole. Potkáváme se s kamarády z Tisé a společně čekáme na ostatní. Po jídle jedeme nakoupit do supermarketu a opět do piknikáče, protože tam je prostě pohoda.

A je tady úterý, poslední den zájezdu a opět krásné počasí. Přejíždíme do Masone, kde krásně svítí sluníčko, ale většina lehkých cest už je opět obsazena Čechy. Rychle jich pár přelézáme, ale jsme znechuceni tím, jak jsou ukluzané a kolik je tu lidí. Raději balíme, děláme poslední společné foto a vracíme se zpět domů, kde na nás čeká sychravý podzim. Bylo to sice krátké, ale určitě to stálo za to. Tak snad zase za rok.

Ahoj Jiřa

Nové průvodce v knihovně

Plánujete o vánocích vyrazit lézt někam za teplem a nemáte inspiraci? Možná vám při výběru vhodné destinace může pomoci některý z nových průvodců, které jsme letos zakoupili do klubové knihovny. Co třeba **Kalymnos** – lezecký ráj na ostrově nedaleko Řecka, **Turecko** - Rock climbing guide to Antalya, nové vydání lezeckého průvodce na **Thajsko** - Rock climbing in Thailand a nebo nový průvodce na oblasti mezi Římem a Neapolí v Itálii - **Sperlonga, Gaeta, Moneta, Circeo, Leano**.

Pokud budete o vánocích doma a nebo na horách, možná budete plánovat už výlety na příští rok. V tom případě můžete využít některý z těchto nových průvodců: **Dolomiti** – nově zpracovaný průvodce po okolí Cortiny s pěknými nákresey a fotkami, **Arrampicata sportiva a Cortina d'Ampezzo** – nové vydání průvodce po sportovních oblastech v okolí Cortiny, **Klettern in ARCO** (Sarcatal, Orient, Rovereto, Judikarien, Brenta) – sportovní oblasti v okolí Arca a nebo **Hohe wände in Sarcatal** – vícedélkové cesty v okolí Arca.

Kdo by si snad nevybral z těchto nových titulů, tak přehled všech průvodců v knihovně najdete na našem webu: www.horoklub.cz v sekci Oddílová knihovna. Průvodce si je možné půjčit v sídle klubu po složení příslušné kauce.

Příjemné počtení všem přeje Jířa

ODDÍLOVÁ SCHŮZE

Další schůze výkonného výboru klubu se uskuteční v pondělí 1.prosince od 18.00 hod. v hospodě U Kocoura v Chomutově.

Na schůzi jsou zváni i ostatní členové oddílu!

Běh (výstup) na Jedlák

Letos se uskuteční „jubilejní“ pátý ročník této báječné akce dne 29.11.2008. Pravidla zůstávají nezměněna, takže kdo první zdolá vrchol libovolnou trasou, stává se vítězem. Trať má převýšení asi 500 m a končí na vrcholu Jedláku u vysílače v nadmořské výšce 851 m. Kdo nemá rád běh, tak se může jít klidně jen projít a načerpat pozitivní energii pro blížící se vánoce. Sraz je v 10.30 hod u koupaliště ve Vysoké Peci, start v 11.00 hod.

Doprava věcí na Lesnou bude zajištěna. Z cíle se přesuneme do restaurace na Lesné, kde doplníme vydané kalorie a celou akci řádně zhodnotíme. Potom se asi odebereme k domovu (kdo chce, může si zajistit ubytování a přespat). Tel.: 476 113 040 (www.horskyhotellesna.cz)

Pro motivaci závodníkům uvádím stávající traťové rekordy:

muži:		
2006	Pepíno Kotyk	30:57:00 min
2005	Jarda Ďurkovský	41:23:00 min
	Pája	
2004	Suchopárek	45:00:00 min
2007	David Šimek	47:29:00 min

ženy:		
2005	Iva Bartůňková	44:54:00 min
	Lucka	
2006	Fischerová	47:22:00 min
2004	Dejvina Šišovská	49:00:00 min
2007	Petra Šišovská	50:43:00 min

Hlavně se nezapomeňte doma.

Jířa

Když jsem si zkusil hodit " na papír " názvy uzlů, které bych chtěl s mladými v HOROkroužku během zimy probrat, i mně to vykouzlilo škodolibý úsměv na rtech. Ale tak jako já byl překvapen, možná i vás to trochu recesní rýpnutí rozehrjeje.

Je na vás. Někoho to rozčílí, řka zbytečné blbosti k ničemu. Někdo zjistí, že "možná tenhle a tenhle by stálo za to umět". Víte že "klasik", a já se za něj taky považuji, vystačí se čtyřmi uzly. Ale to bylo v dávných dobách "za brontosaurů". Ujišťuji vás, že každý ten uzel je k něčemu obzvláště dobrý a je dobré ho na to použít. To znamená umět ho bez zaváhání uvázat.

Přemýšlet někde např. jak se váže Francouzský prusík, když mě zbyla pouze plochá smyčka, která klouže, pozdě. Vidím ve skalách mnoho lezců, kteří když neví, tak použijí na všechno "Krejčíka", když neví jak založit jištění, tak ho prostě nezaloží. Také to jde, ale do kdy Ale neházejte na mne ošklivým, i já jsem se teď v září na semináři naučil vázat další 2-3 uzly, užitečné, člověk se stále učí.

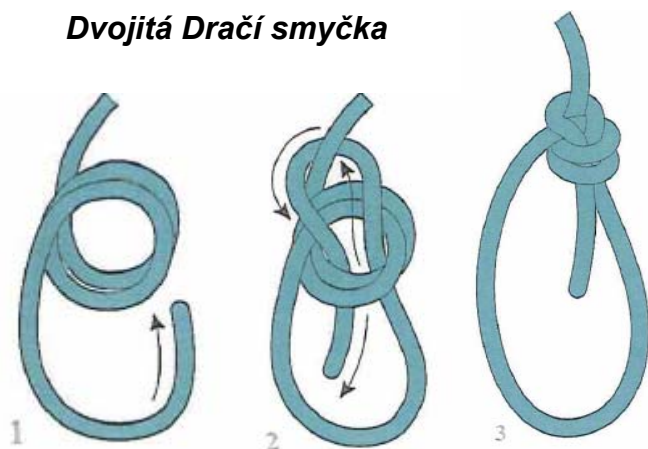
Takže toť k zamyšlení, ale klidně rychle otočte list. Vše lze nalézt na webu ČHS, nebo na DVD Metodika i skriptech HOROkroužku. Nebo se v tělocvičně na stěně kdykoli zeptat. A klidně mi doporučte, co bych měl do seznamu přidat.

Seznam uzlů, které byste měli znát :

1. - Krejčovský (Vůdcovský) uzel, *vázat i jednou rukou*
2. - Osmičkový uzel, *vázat i dvojitý*
3. - Devítkový uzel,
4. - Protisměrný Osmičkový a Krejčovský uzel,
5. - Poloviční lodní uzel, *vázat i dvojitý, i jednou rukou*
6. - Lodní uzel, *vázat i jednou rukou, i napichovacím způsobem*
7. - Ambulantní uzel, *vázat i napichovacím způsobem*
(*plochá nebo křížová spojka*) i na spojení dvou plochých šitých smyček
8. - „Vánočka“, *uvolňovací uzel a varianty*
9. - Uzel Rémy, *blokační*
10. - Uzel Garda, *otevřená i zavřená*
11. - Beznapěťový uzel,
12. - Vícenásobný Prusík (*Liščí smyčka*), i *karabinový Prusík*
i Prohaskův Prusík s karabinou
13. - Uzel MACHARD, *blokační*
14. - Francouzský Prusík *tzv. excentrický Prusík, blokační*
15. - Zkracovačka, *Olympijský uzel*
16. - Dvojitý rybářský uzel, (*„autička“*)

17. - Škotová spojka, *Tkalcovský uzel*,
18. - Dračí smyčka, *vázat i napichovanou*
19. - Dvojitá Dračí smyčka, i *Trojitou, na Dyneema šité smyčce*
20. - Zámek – zadrhovací klička, *na zajištění pol.lodního uzlu aj.*
21. - Frostův a Hadicový uzel,
22. - Kinderkopf, *lanová koule*
23. - Motýlek, *Standard Butterfly a Alpine Butterfly*
24. - Thompsonův uzel

Dvojitá Dračí smyčka

Další nezbytné znalosti uzlovací techniky a práce s lanem :

- 1- Navázání se na 1.lano v kombinaci s hrudním úvazem s provázáním uzlu a pomocí ploché smyčky
- 2- Navázání se na dvě ½ lana v kombinaci s hrudním úvazem
- 3- Spojení dvou lan vůdcovským uzlem ke slanění a stahování přes kruh (*stahují vnitřní lano*)
- 4- Nouzový sedací a prsní úvazek z šitých plochých smyček a nebo vyvázáním z lana
- 5- Způsoby svázání lana do „Panenky“ a ukládání na Štandu
- 6- Vyvázání Štandu (zajišťovacího stanoviště) *Dvojitou Dračí smyčkou a Lodním uzlem a Vypínacím uzlem s dvojitou Zadrhovací kličkou (zámkem)-plochou 120cm Dyneema*
- 7- Bezpečné protažení lana kruhem a bezpečný nástup do slanění
- 8- Bezpečné slanění se sebejistícím Prusíkem

Bohouš

„Je to daleko?“ Ptám se. „Jasně.“ Mlží Svinča. Stoupáme a necháváme za sebou serpentiny. Tak daleko to zase od Klášterce není a mezi chatami parkujeme auto. Pak už jen po svých. Zvolna vnikáme hlouběji a hlouběji do údolí, ve kterém hlučí jen Pruněfovský potok. Celý ráz krajiny je poznamenán barevnými tlapami podzimu. Slunce si zvesela zpívá svou sluneční sonátu a my očumujeme skály, které lemují údolí. Přecházíme můstek přes potok a začínáme stoupat, narazíme na cestu, chvíli po ní jdeme a Milan mi s úsměvem ukazuje věžičku ve svahu, na kterou narazil při svých toulkách s Květulí.

„Tak jsem přemýšlel, jak tu věž nazvat, ale pak to logicky vyplynulo, když se Květa ptala, kdy pojedou na PLOTNOVOU VĚŽ“. A už to jede, likvidujeme nálety, čistíme okolí a přemísťujeme ty dva padlé smrky. Občas se sklouznu po prdeli nebo zapadnu do díry po nějakém „zvířátkovi“. Svinča shazuje z vrcholu volné žudráky a já lezu na druhý vrchol přes borůvčí. Pěkně jsem se uprasil, ale to neva. Vzhledem k tomu, že je proti očekávání v podstatě celá skála mokrá, tak si nevyzkouším krásnou údolní linii, kterou už Svinča zhodnotil. Alespoň zkusíme trochu suchou západní stěnu, do které se po hlavě vrhne Milan. Pár boulderových krůčků na hranici pádu a šup, už přelézá za hranu, kde laboruje na mokřém mechu. Radši to dám za ním na druhém. A máme tu krasavici zvanou „Morální 5“. Jsem na vrcholu a nemůžu se vynadívat krásně zbarveného údolí. Ale ještě máme dost práce před sebou. Slézám dolů pro materiál a už kutám na vrcholu díru pro vrcholovou knihu. Trvá mi to hodinu, Svinča mezitím popíše už vylezené cesty do nové vrcholovky. Poslední údery kladiva se ztrácí v temnotě. Milan se mazlí s plechovkou na vrcholu věže a já ho prostě musím zvěčnit. Slézáme k batožině, hlavně nic nezapomenout. Především důkaz naší činnosti, tedy namalovat šipky. Klopýtáme ve tmě přes drny a uhýbáme zrádným větvím smrků. Konečně jsme na cestě, a když nás lapí signál, vidíme, že nás oba shánělo pár telefonistů. Ale my jsme se jim schovali v kvakerském ráji. Chi.

Blahouš :)

Nabídka pro členy HOROKLUBU a pro mládež HOROkroužku :

Vše si můžete objednat nebo stáhnout u mne nebo u Jíři v kanceláři Horoklubu.

A) **Texty, FOTO** z akcí, programy, metodické materiály aj. můžete mít na CD (vybrané části) nebo na jednom DVD :

1. - Činnost, FOTO a INFORMACE o HOROkroužku Horoklubu od r.2001 – 8
2. - METODIKA a NAUKA včetně HOROpřuvodců (naskenováno)
3. - TIPY do HOR i do SKAL – podrobné články z_lezecských cest a túr v horách s popisy i mapami z HOROčasopisů

B) **VIDEO (filmy na DVD) :**

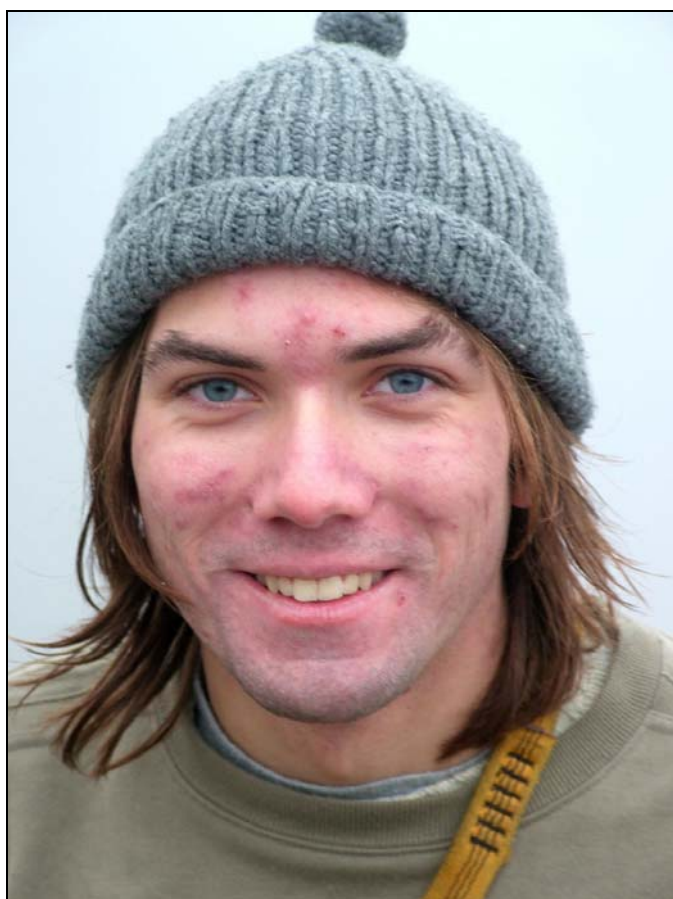
1. - DOLOMITY oblast Cadore – okolí Cortiny d'Ampezzo
2. - DOLOMITY život v horách od Adige až k Piavě
3. - DOLOMITY 2007 s mládeží
4. - DOLOMITY 2008 s mládeží
5. - PRVNÍ POMOC a ZÁCHRANA - záznam ze semináře v Blatinách
6. - Bezpečnost a ZAJIŠTĚNÍ, lanové techniky a záchrana ve skalním terénu - záznam ze semináře v Blatinách

Bohouš

Pavel „Pája“ Bohuněk

Rozhovor s Pavlem probíhal dne 29. 9. 2008 v restauraci U Fešáka v Chomutově. Tímto rozhovorem jsem naplnil své předsevzetí z nedávné doby a to, že zrealizuji rozhovory se všemi členy výkonného výboru Horoklubu. Přestože je Pája „mladičkem“ v Horoklubu, může se chlubit četnými zážitky a krásnými výstupy.

- člen výkonného výboru Horoklubu Chomutov a redaktor časopisu Mantana
- narozen v roce 1987 v Kadani
- žije většinou v Klášterci se svými rodiči
- pracuje jako projektant u I&C Energo

Jaké byly tvé začátky?

Když mi bylo kolem 13 let, tak jsem šel s dědou na maliny a potkal jsem u Rašovic horolezce, jak jistí nějaký malý kluky a to mě okouzliilo. Hned potom jsem si v knihovně půjčil knihu Základy horolezectví od Vladimíra Procházky, kterou jsem během týdne přečetl asi 4x. Byl jsem teda nadupaný vědomostma a mohl jsem vyrazit na skálu Zatopená, kde jsem později zjistil, že tam udělal Svinča nějaký cesty. Já jsem tam lezl sólo a

v botaskách. Po nějaký době jsem si koupil v supermarketu lano, který mělo v průměru 6mm a bylo 30m dlouhý, k tomu jsem si sešil sedák, už nevím z čeho a koupil karabiny v železářství. Začal jsem lézt s Tomášem Dlouhým. Občas se nám na laně přetrhl oplet, tak jsme udělali uzlík a lezli dál. Jednou nás takhle načapal Bohouš Dvořák na Cestáři v Kotvině a nabídl nám horokroužek, že můžeme lézt na umělé stěně a tak. To jsem odmítl, že na blbou stěnu jezdit nebudu, a že je to drahý. Ale následně mi rodiče přišli na to, co vyvádím, a když viděli, že se toho nechci vzdát, tak podmínkou, že budu moc lézt, musím vstoupit do kroužku horolezců. Takže nakonec jsem stejně skončil u Bohouše, který mi toho hodně dal a naučil. Na stěně jsem se zdokonalil v technice a síle a další rok jsem jel do mých prvních Dolomit. Taky jsme navštěvovali klasicky Perštejn, Kotvinu, Bořeň, tehdy jsem lezl dost s Vojtou Kraclíkem.

Přijde mi, že jsi dost nadšený horolezec. To bylo už od začátku?

Od začátku, jak jsem zjistil, co je třeba, tak jsem chtěl mít všechno vybavení svoje. Takže jsem si našel brigádu, přes zimu jsem pracoval všechny víkendy a v létě celý prázdniny. Pak jsem si byl schopen koupit potřebný matroš sám. Pak jsem chtěl od začátku lézt na prvním, dost jsem tlačil na Bohouše, a když viděl, že mi to nějakým způsobem jde, tak mě pustil na Pilíř Hubeňoura na Bořni. Taky jsem věděl, že skály jsou pro mě jen tréninkový, a že to hlavně směřuju do hor a na písek. Teď lezu každý víkend, občas odpoledne po práci. Minulý rok jsem navštěvoval hodně Tisou, teď jsem se přeorientoval na Sasko.

Proč Sasko? Máš pocit, že jsi do něj dorostl?

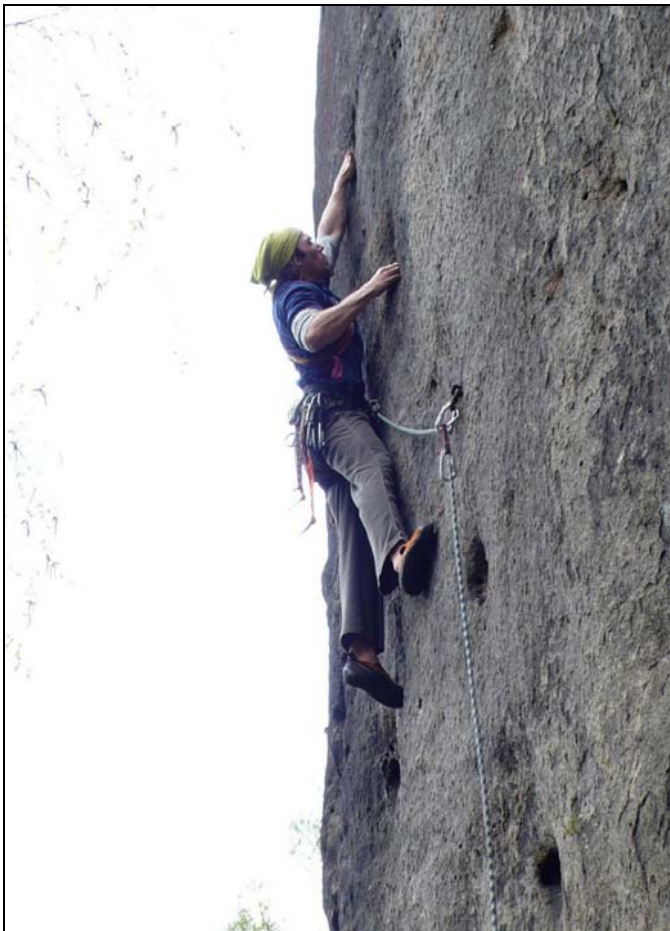
Nevím, jestli „dorostl“ je to správný slovo. Ale vyhovuje mi tam všechno, i to jistění. Písek v Sasku je v zásadě ten samý jako jinde, ale je to tam vyšší. A jak říkal Jířa, tak tam nepotkáš namachrovaný magory s mágem. Opravdu se pozastavuju nad výkony prvovýstupců, snažím se do nich vžívat, když si představíš, že ty cesty dělali na začátku minulého století... .

Jak přistupuješ k cestě, než ji vylezeš?

Záleží na oblasti. Ale v Sasku lezu vyhlášené cesty, který jsou pěkný. To poznáš podle množství hvězdiček v průvodci. Občas teda taky nalezu do humusu, ale to není moc často.

Nějak tě nedokážu pořádně přiřadit k jednomu spolulezci. Jako jeden z mála jsi vystřídal dost dívčích spolulezců. Čím to je?

To jo, dost střídám spolulezce, aspoň mám různorodý zážitky. Přesto jsem přesvědčený, že

kamarádství na laně platí, v horách prostě musí být. Ženský spolulezec má tu přednost, že jí nevadí lézt na druhém. Můžu si cestu vybrat a pak ji vylézt na prvním. Nějak nejsem schopen lézt na druhém konci. Štěpán tomu říká „syndrom druhého konce“. Na druhém jsem ve stresu, že spadnu, dost mě to nemotivuje a lano mi před nosem překáží. Takže jsem opravdu vděčný, že existují druholezci, i když holky si taky rády vylezou cestu na prvním a já jim v tom samozřejmě nebráním, pokud to není nějaká vražda.

Trénuješ nějak?

V počátcích 2krát týdně na umělý stěně u Bohouše. Na střední škole jsem dost shyboval, tam jsem držel rekord ve shybech, ale to nebylo nějak cílený. Až snad v roce 2007 jsem začal s běháním, protože jsem se připravoval na výstup na Mont Blanc. Po nějaký době jsem běhal 3x týdně po 12-ti kilometrech. To se mi zdá jako ideální forma tréninku v kombinaci s lezením. Přestože mám pocit, že se výkonnostně zvedám, tak to není raketový. Na písku je to hlavně o technice, vymyslíš všechno nohama, jde o to nalézt, co nejvíc metrů.

Říkal jsi, že tebou první navštívené hory byly Dolomity.

Tam jsme chodili s Bohoušem ferraty, ale ty mě moc neoslovily. Myslím, že jsou dobrý na sestup. Ale jinak zážitek nádherný, poprvé jsem byl na

Selle. Měl jsem chuť zkusit všechno, co jsem četl v knížkách, např. od Messnera.

Vím o tobě, že jsi měl dost intenzivní zážitek na Grossglockneru.

V roce 2005 jsme bez zkušeností vyrazili spolu s Jakubem Tichým, vlakem a autobusem. Počasí moc nepřálo, ale na den výstupu to bylo jakžtakž. Nakonec jsme zvolili normálku, přišly mraky, vítr zesiloval a pak nebylo vidět na krok. Bivakovali jsme ve žďaráku pro dva ve výšce cca 3400m. Neustále sněžilo, do rána 1,5 metru. Vždycky jeden z nás musel vylézt a posunout ho. Báli jsme se usnout. Ráno se nám za stejných podmínek podařilo sestoupit.

Taky jste tam ale zažili něco „neobvyklého“.

No jo, když jsme šli nahoru v té vánici, tak jsme oba v blízkosti nás viděli dvě čelovky, jakoby šly ty dva kužele světla k nám. Tak jsem se zeptal Jakuba, jestli mám zapískat na písťalku, kterou mám na batohu. Ale pak jsme usoudili, že ještě nejsme tak v hajzlu, tak jsme nepískali. Ráno jsme ale viděli, že v těch místech, kde jsme viděli čelovky, byly jen seráky, takže není možný, aby tam někdo šel. A další věc byla, že jak jsme leželi ve žďaráku, tak jsem byl celou dobu našťvaný, že se tam cpeme tři lidi, když je ten pytel jen pro dva lidi. Pak mi později Jakub sám říkal, že měl celou dobu pocit, že tam ještě někdo byl. Oba jsme se shodli na tom, že tam s námi ležel Ludvík Kostka.

Čím si to vysvětluješ?

Byli jsme tak v háji, že jsme si potřebovali vysnit někoho, s kým se cítíme v bezpečí. Ludvík je pohodář, se kterým se každý cítí v bezpečí, známe ho oba dva, tak jsme si ho vysnili.

Ale nakonec jsi vrcholu Glockneru dosáhl cestou Pallaviciny rinne. Pro spoustu lidí je to vrchol „kariéry“, jak to cítíš ty?

Na mě to v podstatě nijak extra nezapůsobilo, pamatuju si to jako hezký zážitek. Jeli jsme tam v zimě roku 2008 spolu s kamarádem z Prahy Mikem (pozn. red. Michal Vyhnal) a Jakub s Ludvíkem. Prošlapávali jsme cestu od Heiligenblut, což je asi 16km a k tomu vystoupat ještě 1000 výškových metrů do bivaku. Samotná cesta měla vyledněný začátek i konec, jinak tvrdý firn. Byla dost zima kvůli větru.

Taky se můžeš chlubit výstupem na Grand Capucin (3838m.n.m.).

Tento rok v létě jsme tam jeli s Pájou, Želvákem a já se spolulezcem Ctiradem. Všichni jsou z Tisé. Všechno, co jsem si v horách vysnil, Kapucin obnášel. Přístup po ledovci, hezký počasí, bylo to pestrý, řešil jsem technický kroky, dosáhli jsme krásného vrcholu a hlavně tam byla dobrá parta. Tohle je pro mě zatím vrcholný zážitek.

Jak jsi se tvářil na čisté hákovací délku?

Měl jsem z toho obrovskou srandu, chytil mě záchvat smíchu. Ta délka se leze jen po skobách a

friendech, není to nic těžkýho, ale mně se to moc líbilo. Visíš v rezavý skobě 300m nad ledovcem, při ideálním počasí jsou krásný výhledy.

Jaké pocity tě přepadly při takovém krásném výstupu?

Ctirad mi řekl, že jsem byl celou dobu zadumaný. V podstatě jsem se celou cestu moc neprojevoval tak, jak je u mě obvyklý. Bylo to proto, že jsem si to neskutečně užíval. Většinou, když má cesta v horách více délek jak deset, tak si říkám, že bych mohl být už nahoře, ale tady jsem chtěl, aby to pořád pokračovalo. Ve výstupech v tomhle duchu bych chtěl dál pokračovat.

Taky jsi z mého hlediska zazářil vylezenou Údolní cestou na Kapelníka v Hruboskalsku.

Je to tak vyhlášený, že to budí respekt, jde o krásný lezení, ale v zásadě to není těžká cesta. Jediný kruh se nachází asi v 30 nebo 40 metrech, ke kruhu jsem dal asi 6 smyček. Věž je vysoká tak 60 metrů. Nejtěžší místo bylo pro mě nad kruhem, protože jsem se bál, že spadnu na Deivinu, která byla u kruhu.

Co říkáš na místní píseň?

Mně ten měkký píseň asi vyhovuje a každá cesta, kterou jsme lezli, měla svoje kouzlo a já jsem to prožíval strašně silně. Taky pro to, že jsme lezli samy klasiky. Údolka na kapelníka byla milník v českém lezení, koukám na to od malička, čtu o tom v knihách a teď tam stoupám těmi nekonečnými sokolíky.

Zdá se, že se nebojíš padat.

Spousta lidí si myslí, že jsem magor, ale já se samozřejmě bojím, dokážu však strach ovládat. Když vím, že je jištění tutový, tak nemám strach spadnout. Takhle jednou stojím pod cestou a říkám si, že pod druhým kruhem nesmím spadnout, pak přešlapuju pod druhým kruhem a říkám, „ty vole jdu“ a najednou visím metr nad zemí. Ctirad to dobře dobral :-).

Přilákaly tě někdy Vysoké Tatry?

Jasně. Např. v září 2006 jsme byli s Jakubem na Brnčále (pozn. r. Chata u Zeleného plesa), v jeden den jsme dali Malý Kežmarský štít Weberovkou a hned naproti Čepelovu cestu na Žeruchovy veže. Druhý den Diretisimu na Kežmarák. To byl moc hezký zážitek.

Myslíš si, že jsi dostatečně zralý na to, aby jsi v kritické chvíli udělal krok zpět?

Říká se, že dobrý horolezec dokáže udělat krok zpět. Nejsm si jistý, jestli já to dokážu, protože taková situace ještě nenastala. Občas ale cítím, že ty ambice převládají, což není dobrý.

Jsi technický nebo silový lezec?

Poslední dobou půl na půl, dřív jsem byl čistě silový, ale písek mě naučil technice. Snažím se být univerzální lezec, abych zvládal co nejvíc způsobů lezení. Mám ale rezervy ve spárách, těm se celkově vyhýbám.

Jak nahlížíš na staré pardy, kteří ještě lezou?

Obdivuju je víc, jak sportovní lezce, kteří dnes lezou nejtěžší cesty.

Máš oblíbeného spolezce?

Blahouš to určitě není, ten je ukecaný. Kdykoliv jsme na skalách, tak pořád zdržuje, protože většinu

času prokecáme, takže s ním nelezte (pozn. r. Pavel je pod vlivem alkoholu, takže neví, co říká :)).

Co nesmí chybět v horolezecké knihovně?

Základy horolezectví od Procházky, tam jsem viděl první obrázky Kapelníka a jiných významných cest na písku. Mám rád od Messnera Život horolezce, od Miroslava Šmída Ze života horolezce, Smích na laně od Ivana Baja.

Jsi redaktorem Mantany, co pro tebe znamená Mantana?

Hromadu povinností, na který lidi nemají čas. Mám rád svůj oddíl a chci být nápomocný. Taky mě baví sedět 8 hodin u počítače a makat jak šroub. Musí mě ale jednou za půl roku někdo pochválit, jinak na to kašlu :-)

Máš nějaké horolezecké vzory?

Obdivuju spoustu lidí, ale nikdy jsem nechtěl někoho napodobovat. Každý by měl být sám sebou.

Je pro tebe důležitá romantika při lezení?

Pro mě je lezení hlavně romantika. Je to paradoxní, ale nejvíc romantiky jsem zažil s tebou.

Jaké jsou tvé další cíle?

Chci lézt těžší a těžší cesty na písku. V horách bych rád velký stěny.

Máš nějaká hesla?

Neznám slovo „nejde“.

Co pro tebe znamenají hory, potažmo horolezectví?

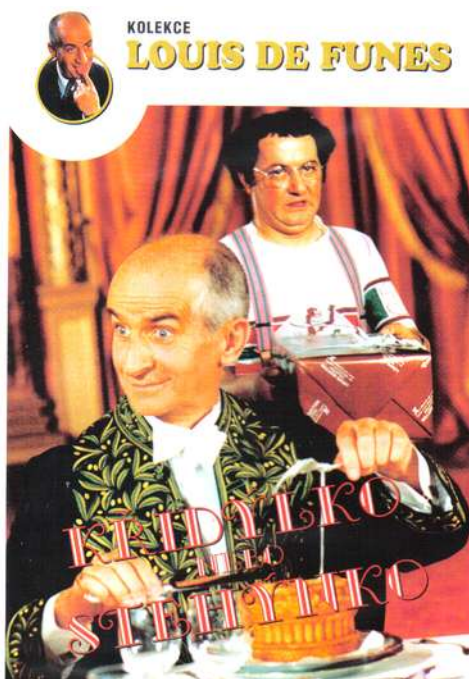
Lezením žiju.

Shrnutí horolezeckého snažení:

- 2003 – první vyvedená VIIa
- 2004 – Cima Grande
- 2005 – Similaun, Finaulspitze – severní stěny
- 2006 – Malý Kežmarský štít – Dirretisima
- 2007 – první vyvedená VIIIa
 - Grosse Wiesbachhorn – normálka sólo
 - Mont Blank – přechod z Midi
 - Weismiess – normálka
- 2008 – první vyvedená IXa a 7a fr.
 - Gross Glockner – Pallaviciniho kuloár
 - Grand Capucin – Švýcarská cesta
 - A. du Midi - Rebuffat

Ne, nezbláznil jsem se! To mě jen v souvislosti s oddílovou populační explozí napadlo, podělit se o několik užitečných rad a postřehů z tematické oblasti, které horolezce většinou míjí velkým obloukem. Nemám tím na mysli kvantovou fyziku, ale obyčejné „domácí práce“. Až vám doma začne řvát ten váš cvrček (ci), tak záhy pochopíte, že termín „Mateřská dovolená“ musel vymyslet nějaký bezdětný osel. Bohužel většina dovedností, které horolezci získali ve skalách, (např. shyb za fakera) jsou pro dané účely k ničemu. Jediné, co se z arzenálu lezcových dovedností hodí, je budhistický nadhled a umění improvizace, pokud jimi dotyčný disponuje. Základní disciplínou domácích nucených prací je vaření. Věřte, že na nějakou svíčkovou rozhodně času zbývat nebude. A tak nabízím níže svůj vlastní recept, na jednu levnou rychlovku, která se při troše dobré vůle dá považovat za vydatné jídlo.

Takže - středně velké brambory (něco mezi golfovým míčkem a tenisákem) uvaříme ve šlupce.

Následně servírujeme na talíři, ať si každý oloupe tolik, kolik sní. Posolíme solí a omastíme máslem! Přiměřeně velké kusy (nejlépe čtvrtky) oloupaných, posolených a máslem omaštěných brambor napichujeme na vidličku a takto napíchnuté zabalíme do tenkého plátku slaniny. Chvilí se kocháme pohledem na námi vyvedenou lahůdku, neboť člověk prý jí nejdříve očima. No a pak konečně vsuneme tento kulinářský skvost do úst a zaslouženě vychutnáme.

Ortodoxním vyznavačům zdravé výživy doporučuji zapíjet keфіrem a mít v pohotovosti toaletní papír. Notorickým spěchačům a nestíhačům pak lze poradit, aby vynechali kochání a případně i loupání, což dohromady uspoří spoustu času a z rychlovky se tak stane bleskovka.

LdS

PS: Foto je z degustace, na které mi věhlasný Duchemin (čti Dyšmén) udělil tři hvězdičky.

MIKULÁŠSKÁ STĚNA

Zveme všechny členy HOROkroužku mládeže HOROKLUBU v Kadani i v Chomutově, také dospělí členy Horoklubu se svými dětmi, které jsou schopné si vylézt alespoň k 1. nýtu na stěně pro Mikulášskou sladkou odměnu.

Zveme Vás na „ Mikulášskou stěnu „ Horoklubu ve čtvrtek 4.12.08 - od 16.00 do 18.00 hod.

Stěna bude připravena, ozdobena, ověšena vším sladkým, co Mikuláš přinese.

B.